

1. kapitola

Navigácia môjho života je zrejme po záruke. Chcem ísť doprava, keď sa odrazu ozve príjemným hlasom: „Odbočte prudko doľava!“

Pri mojom šťastí tam znova budú presklené dvere, na ktorých nechám odtlačok tváre aj zvyšky dôstojnosti.

Posedávam pri bare v tej najotrasnejšej maske široko-d'aleko. Kto s kilami navyše by sa dobrovoľne navliekol do latexu, len aby sa mohol tváriť, že je mačacia žena? Nikto normálny. Teda ja.

Latexovou mačkou, vystrihnutou z obchodu pre dospelých, mala byť moja sestra Val, no tá sa do toho nezmestila už vôbec, preto ma diplomaticky prinútila k výmene kostýmov. To je tak, keď nakupujete na internete z čínskych e-shopov.

Kým ja pri každom pohybe na barovej stoličke zavrzgam, ona prezlečená za vílu, ktorou som mala byť ja, vysmiata víta hostí. Konkrétne upírsky pár, Marilyn Monroe s nejakým mafiánom, siamské dvojčatá spoje-

né nohavicami, Vikingov, hipisákov, anjela so smrťou a podobné náture.

Obyvatelia komplexu Maky sa ani tentoraz nenechali zahanbiť. Niektorých mám problém identifikovať. Známe priestory Bistra sa vďaka mne a čašníckam Nele a Sandre zmenili na nepoznanie. Stoly z lesklého dreva sú poodsúvané, aby sa zväčšil priestor na tančovanie, všade je plno balónikov, lampiónov a sviečok. Steny obložené tehľou sú teraz nasvietené naružovo a pôsobia ešte honosnejšie. Dídžej za svojím pultom ozdobeným striebornými balónikmi hrá overené hity a snaží sa rozhybať všadeprítomné nádhery a príšery.

S rýchlosťou tri poháre za hodinu do seba lejem šenkvicke biele a blbá nálada sa pomaly vytráca do stratena. Užívam si prítomný okamih, ale klasicky sa strácam aj hlboko v sebe a svojich úvahách o budúcnosti.

„Ale je tu plnka,“ pristaví sa pri mne červenovlasá Nela prezlečená za sexi zajačicu. Tácku odloží na bar, Sandre na diaľku pokynie rukou a napraví si ofinu. „Myslíš, že tu bude aj Dan?“

Myknem plecom s pôsobivým zavrzganím. „Netuším, ale dúfam, že hej. Odkedy začali chodiť hostia, sledim po ňom,“ poviem s perami opretými o sklenný pohár.

Daniel je náš sused z tretieho, zverolekár a prvotriedny fešák. Ani ja nie som imúnna voči jeho šarmu a vyfantazírovala som si s ním svadbu, precestovanie celého sveta a niekedy v budúcnosti aspoň dve deti, keďže vyzerá ako slušný genetický materiál. Háčik je však v tom, že za celý ten čas, čo tu býva, sme

ho ešte nikdy nevideli s nejakou frajerkou. Nevie, či je to dobré znamenie, alebo nie.

„Myslíš, že sú tie klebety pravdivé?“ Nela si vezme od Sandry tácku s ďalšími jednohubkami a jednu so syrovou nátierkou si napchá do úst.

„Nechala si sa vtiahnuť do klubu tety Milenky?“ Pobavene nadvihnem obočie. Tiež som jeho aktívnou členkou.

„Keď ona má furt pravdu!“ zahundre a už aj sa vyberie do davu, z ktorého sa tvorí rad gratulantov. Na začiatku sú naši rodičia prezlečení za policajta a upírku. Potom tam vidím Niku s Marekom a deťmi prezlečených za rodinku Úžasných, ale dvojčatám sa čakanie nepáči, tak sa rozbehnú na opačný koniec miestnosti. Zbadám aj Ivu s manželom Tomášom, ktorí sú, ako inak, oblečení za zubára a sestričku. Strhávam im tri body z piatich za neoriginálnosť kostýmov, keďže Tomáš je zubárom aj v skutočnosti. Dva body veľkoryso ponechávam za to, že svoje dcéry prezliekli za zubkové víly.

Pozriem na hviezdu večera. Moja sestra vo farebných šatách s trblietkami a s korunkou z lístia zapleťtenou v dlhých gaštanových vlasoch priam žiari. Pri pohľade na ňu sa usmejem a zabudnem na to, ako sa pre to musím cítiť nekomfortne. Čert to ber. Minulý rok narodeniny neoslavovala, pretože týždeň pred nimi nám umrela starká. Tento rok si zaslúži všetku pozornosť.

Dnes mám jediná úlohu. Priniesť narodeninovú tortu a môj čas sa kráti.

„Bože!“ zvraskne mi Sandra do ucha.

„Som Valentína,“ opravím ju. „Načo tie formality?“
Drgne do mňa a ukáže prstom do davu. „Kukaj tam!
Prišla ti polovička.“

„Čo to trepeš?“ zažmúrim do diaľky. Práve si hipi-
sáci, rodina Čechových zo štvorky, robia fotku s dídže-
jom.

„Nie tam, vedľa. Batman prišiel...“ Do dlaní schytí
moju tvár a nasmeruje ju k dverám terasy.

A naozaj. Kúsok od veľkého preskleného okna pri
provizórnom bare stojí samotný Batman s prázdny
pohárom v ruke a zíza na dva druhy punčov. Pôsobí
mohutne, čo môže byť vymakaným kostýmom, a je
celkom vysoký. Okrem toho si všimnem len hustú bra-
du a vzpriamené držanie tela, všetko ostatné ukrýva le-
sklý kostým.

„Batman s bradou?“ Zasmejem sa, pričom sa mi
začká.

„Veru. Kto tu v Makoch má bradu? Tento vyzerá
mlado,“ prisadne si ku mne Sandra, no hneď sa aj po-
staví, pretože ju zavolá Val nosiť darčeky. Tiež sa hor-
ko-ťažko postavím, že pomôžem, no niekto ma chytí
za ruku. Znamenie z neba menom Nela.

„Aha, koho som priviedla! Vešticu!“ Zachichoce
sa, keď teta recepčná, Milenka, pristúpi ku mne. Vyze-
rá, akoby sa ovešala všetkými šatkami aj utierkami na
riad, čo doma našla. V nose má zastrčenú zlatú kruho-
vú náušnicu, je extravagantne zmaľovaná a nakulmo-
vané vlasy ukrýva pod čelenkou zo zlatého náhrdelní-
ka s fialovou šatkou.

„Pani veštica, no vitajte!“ Hneď jej prisuniem sto-
ličku, nech sa usadí.

„Vítam, vítam. Ná, ty, čo si? Potápač?“ zatrillkuje veselo s polo-trnavským akcentom. Na to, že má po sedemdesiatke, je čiperná až-až.

Nela vybuchne smiechom.

„Také niečo, tetuška. Váš kostým je omnoho lepší,“ usmejem sa na ňu a nalejem nám obom víno.

„Oné... jaký kostým? Ja *som* veštica!“ Ani nepočká na štrngnutie a schuti si odpije.

Nela sa vyberie pomáhať a so Sandrou nosia darčeky do skladu za barom. Ja si bez výčitiek sadnem naspäť na svoje vyhriate miesto.

„Takže mi vyveštíte?“ skúšam ju.

Milenka dá frčku môjmu latexovému uchu, ktoré trčí z tvárovej masky. „Vy mladí, šeckeru chcete vedzet... Šak dobre, no.“ Odloží pohár, siahne rukou do látkovej kabelky a vytiahne balíček kariet.

Čoskoro budem musieť ísť po tortu. „Nemám veľa času.“

„Ešče ma aj ponáhla, do rici. Máš viac času jak ja, tak sa hned' neondzi,“ uzemní ma a zamieša karty s rôznymi obrázkami. Nevyzerajú ako sedmové alebo žolíkové, no nič od jej výkladu neočakávam. „Ná, čo ťa zaujíma, Tínuška?“

Prizmúrim oči a zamyslím sa. Nakoniec tresnem to, nad čím vlastne permanentne premýšľam od svojich trinástich, keď som sa namotala na niektorých členov One Direction a na Justina Biebera. Stále som na tom lepšie ako Valéria, ktorú plieskalo z Tokio Hotel.

„Kedy stretnem toho pravého?“

Tetuška *veštica* prestane miešať karty, keď jej jedna vypadne a vyloží ju na stôl. Je na nej nakreslený an-

jel s krásnymi fialovými krídlami. Potom vyloží ďalšiu a ďalšiu, pričom sa tvári zamyslene.

Zozadu sa na mňa zvedavo zavesia Sandra s Nelou a čakajú, čo mi oznámi najväčšia závisláčka na krížovkách, akú poznám.

„Na rok, moja, budúci rok...“ vysloví nakoniec presvedčene.

„Čože? To budem ďalší rok sama?“ Naoko sa snažím pôsobiť pobúrene.

Pokrúti hlavou a venuje mi intenzívny pohľad, ktorý podtrhuje modrá farba jej dúhoviek. „Ale dze, Tinka. Hledat sa budeš, pritom šecker, čo ťa urobí šťastnou, budeš mať bližšie, jak si myslíš.“

„Hovoríte v hádankách...“ Pokúšam sa pomrvit' na stoličke, namiesto toho zavrzgam a skoro sa nepohnem.

„Podla kariet nemáš mať strach z budúcnosti, ale máš si užívať ščúl – teraz, chápeš. Čo tam po tom, že princ tvojho života docvála až budúci rok? To neznamená, že naňho musíš čekat a opušcat sa,“ dopovie a usmeje sa na mňa. „Neska je správny čas začať, a kým príde ten pravý, skús to aj s nejakým ľavým.“

Nela so Sandrou zahvízdajú, ja som zmätená.

„T-tak, ďakujem, no...“

„No ja za *ďakujem* nerobím, bude ťa to stáť jednu neskú, kakaové venčeky a nové číslo lúščovék, *krížoviek*,“ nadiktuje vážne, čomu sa zasmejem. Zmätenosť mi dá zbohom, veď je to recesia. Na veštby predsa neverím, pretože každý sme si strojcom vlastného šťastia.

Dievčatá úplne zabudli, že majú obsluhovať a predbiehajú sa, ktorá si vybaví veštbu od tety Milenky skôr.

Hluk vravy a hudby naruší zacinkanie o pohár so sektom a decibely navôkol sa o niečo stlmia. Moja krásna sestra stojí v strede miestnosti a chystá sa predniesť prípitok. Nemotorne sa postavím s pohárom v ruke a pomôžem aj tete Milenke.

Môj čas s tortou mal práve nastať, no keď pri zízaní na sestru zaregistrujem jeden tmavý pohľad ukrytý v čiernej maske nasmerovaný na mňa, celá stuhnem. Doposiaľ som Batmana videla len z profilu, no aj takto na diaľku má vážne pekné oči. Drzo mu do nich zízam, posmelená úkrytom za gýčovou maskou a vypitými drinkami, dokonca si jazykom prejdem po spodnej pere, čo ihneď zakamuflujem odpitím si z vína. Je mi akosi teplo a cítim, že adrenalin zo zvláštneho očného kontaktu v kombinácii s alkoholom so mnou robia divy.

Rada by som na neho zízala ďalej a hádala, kto to asi môže byť, no drgne do mňa Sandra, že mám za barom nachystanú tortu, takže kontakt s tajuplným cudzincom preruším. Sestra zatiaľ všetkým ďakuje za veľkú účasť, za blahoželanía aj darčeky a vyzýva ich, aby sa dobre najedli, napili a zabavili sa.

Pomalými krokmi sa presúvam za bar a ďakujem Božej prozreteľnosti, že som si obula tenisky. Torta, ktorú som ségre potajomky objednala od jednej cukrárky, mi tiež bude vd'ačná, ak ju bezpečne dopravím k oslávenkyňi. Je poschodová s ručne kreslenými kvetmi, so strieborným nápisom *Valéria 36* a s prskavkovou fontánou.

„Zapáliš mi to?“ Urobím psie oči na Nelu a tá prikývne. Keď schytím do rúk ťažkú tácku, miestnosťou sa ozve nadšený potlesk.

Uff, je to sila, no musím to vydržať.

Nele sa podarí zapáliť prskavku a niektorí hostia v mojej blízkosti sa pozerú na mňa.

„Spievajte!“ nabádam ich. Prvá spustí pani Šuricová z druhého poschodia prezlečená za múmiu, potom sa pridajú čašníčky s tetou Milenkou, až sa nakoniec pridávajú aj ostatní, a kým kráčam s tortou k Val, miestnosťou sa ozýva falošné: „Veľa šťastiaaaa, zdraviaaaa...“ Ja robím službu svetu a radšej nespievam, len sa kľčovito usmievam a naplno sústredím.

Val na mňa dojato pozrie a dá si ruky pred ústa, ja sa snažím udržať tortu v rukách spolu s balansom. Pod tým nechutným latexom sa strašne potím a ruky sa mi trochu trasú. Mám pocit, že tá cesta je nekonečná ako cesta Bastiana do *Fantázie*.

Všetci spievajú, Val ochká blahom, ja sa naďalej potím, no stôl je už na dosah.

Zvládnem to! Musím, nemám na výber!

Cítim na sebe pohľady, veľa pohľadov, a netuším prečo, no viem, že sa na mňa pozerá aj *on*.

Sakra na prvú.

Pri podávaní torty sa zapotácam, napnem každý sval v tele a ako spúšťam ruky, pomáham si miernym podrepom. Pomôže to, no zároveň sa stane niečo, čo nečakám.

Hoci to v hluku potlesku nie je počuť, ja to cítim. Praskli mi nohavice, priamo na zadku. Božemôj!

Torta je na mieste, ja sa opatrne postavím a chcem si rukou chytiť zadok, no to sa už na mňa vešia nadšená Val a ďakuje mi. Nechcem jej kaziť radosť, tak jej gratulujem a objímam ju späť. Nieкто za mnou sa

zachichoce, všimli si moje srdiečkové nohavičky so zajačikmi.

Sakra na druhú!

Ségra ma nechce pustiť, moju spodnú bielizeň si všimli ďalší, znovu počuť smiech.

Horko-ťažko sa jej vykrútim a dám sa na útek so slovami: „Blahoželám. Lúbim ťa.“ Predieram sa davom masiek, každý chce kus torty a ja chcem ujsť.

Ozývajú sa vo mne nepríjemné pocity z posledných pár dní v bývalej práci a toto je len čerešnička na torte.

Už-už som pri dverách, keď mi do nich vojde *on*.

Sakra na tretiu!

Zíza na mňa, je fakt vysoký. A sexi.

Môžem považovať za sexi niekoho, komu poriadne ani nevidím do tváre?

Je to tým jeho postojom? Alebo intenzívnym pohľadom? Vínom? Vidím akosi zahmlene.

Uvedomím si, že mám otvorené ústa. Spamätám sa a chcem ho obísť.

„Ahoj,“ pozdraví ma hlbokým hlasom, až ma zamrazí.

A potom... potom namiesto toho, aby som sa zachovala normálne a slušne ho odzdravila, urobím gesto rukou ako mačka, následne zo seba vydám *mňau* a zachichoce sa ako negramotná.

Sakra na nekonečnú!

Prefacká ma hanba, pokrútim hlavou sama nad sebou aj nad vzniknutou situáciou, rýchlo ho obídem a utekám kadeľahšie.

Bežím len pár metrov okolo prázdnej recepcie až na pravú stranu Makov, kde máme s Val prízemný byt.

Zabuchnem za sebou dvere a otočím sa zadkom k zrkadlu v predsieni. Zist'ujem, že je to v skutočnosti ešte horšie, ako som si myslela. Tá diera je veľká ako Mariánska priekopa a ako som spomínala, voľba spodnej bielizne dnes tiež nebola najšťastnejšia.

Zafňukám nad sebou a prejdem do obývačky, kde sa hodím na gauč. Myslím na to, ako som dostala padáka, na to, že si neviem udržať žiadnu prácu, na to, že sa občas cítim strašne zbytočne a aj na to, že neviem vydržať bez trapasu ani na oslave vlastnej sestry.

Zbadám na stole nedopité víno. Posadím sa, ignorujem pohár a pijem priamo z fľaše.

Kedy som bola naposledy opitá? Pred rokom? Je načase napraviť štatistiky.

Stačila polhodinka a obraz pred očami sa mi mierne vlní. Odrazu moja myseľ odsunie všetko zlé do spodnej zásuvky s nápisom – *čo nehorí, nehasím*. Cítim sa ľahko ako už dávno nie.

Len tá pamäť... Tá mi v tomto stave slúži veľmi sporadicky.

Pamätám si, že som volala ex šéfovi, no moja hlava deravá neuschovala všetko, čo som mu narozprávala.

Pamätám si, že som si vyzliekla spodnú časť kostýmu a dala si na seba nariasenú tylovú sukňu vo farbe jednorožcov, pretože milujem farby.

Pamätám si, že som dostala skvelý nápad vrátiť sa na oslavu.

Pamätám si, že hrali pesničku *Žijeme len raz*.

Pamätám si, že som tancovala s Batmanom.

Pamätám si, že sme sa bozkávali.
Pamätám si, že sme boli sami...
Na viac si už nespomínam. Zatiaľ.

2. kapitola

Ráno vstanem a prvé, čo urobím, je, že vraciam. Nieкто múdry mi dal vedľa postele vedro. A ten nieкто sa zjaví medzi dverami s rukami v bok a s prísny m pohľadom.

„Umieram!“ zastonám.

„Dobre ti tak, keď nevieš piť,“ povie namrzené. „Prišla si o štvrtej ráno a otyčkovala celý záchod. Potom som nespala, lebo som ťa stále chodila kontrolovať.“

„Ach, prepáč.“ Potiahnem nosom, odsuniem vedro bokom a snažím sa doň nepozerať, aby ma znovu nenatiahlo. Servítkou si utriem ústa a pomaly, naozaj pomaly vstanem.

„Daj sa dokopy. Nika nám priniesla vývar. Vraj jej pri pohľade na teba napadlo, že ho budeš potrebovať.“ Val sa otočí v dverách a ukáže mi chrbát.

Ja zatiaľ bojujem s výkrikom, keď sa zbadám v zrkadle. Vyzerám ako Joker a nie ex mačacia žena.

Hnedé vlasy splasnuté a strapaté – najhoršia kom-

binácia –, tmavé hnedé oči ostali začervenané po zelených kontaktných šošovkách, ktoré som si dala dole nevedno kedy, a pery? Červený rúž mám rozmazaný až na lícach. A že dlhotrvácný!

Zrazu mi hlavou prebehne obraz.

Opieram sa vonku o stenu, je mi teplo z tancovania a niečo mi je smiešne.

Odrazu ku mne príde on, usmievam sa naňho, ruky si oprie o stenu z oboch strán mojej hlavy. Priblíži sa ku mne, ja to nevydržím a pobozkám ho.

Nie je to žiaden nevinný bozk. Tento vyjadruje horizontálnu túžbu. Zavzdychám mu do pier, čo ho popoženie ďalej.

Odrazu sme v izbe, ktorú nepoznám. Vrháme sa po sebe ako zver, no zakážem mu dať dole masku. Aj ja si nechám tú svoju, hoci naše kostýmy o seba vŕzgajú, na čom sa smejem. Takto som odvážnejšia a nemusím myslieť na následky.

Milujeme sa, bez očakávaní a sľubov. Je to dokonalé, zhýralé a...

„Prečo si si dala telefón do chladničky?“ preruší moje rozjímanie Val z kuchyne.

Prekvapene hľadím na svoj odraz, prúdia mnou pocity rozrušenia, ale aj zmätku.

Ja som to urobila!

Kto to bol? Ukázal mi nakoniec svoju tvár? Prečo si nepamätám viac? Prečo mi zase myseľ ponúka len trailer namiesto kompletného filmu?

„Tina? Odpovieš?“ Sestra mi znovu vtrhne do izby.

„Č-čo?“

„Že prečo si si dala telefón do chladničky. Mala si

ho medzi vajíčkami. Volal ti exšéf.“ Pobavene si ma prezerá. Vyzerá to, že sa už na mňa nehnevá.

Nachvíľu sa zamyslím a pátram v pamäti, potom ma osvieti. „O-ou. Ja... Včera som stiahla fľašu a odrazu som mala super nápad zavolať mu a povedať mu všetko, čo si o ňom myslím.“

Val si plesne rukou po čele. „Ty sa mi snád' snívaš. Ale prečo chladnička?“

Uškrniem sa s nevinnou grimasou. „Asi som chcela, nech sa trochu schladí.“

Nato sa obe rozosmejeme, ale myšlienky mi ubiehajú iným smerom.

Pán neznámy sa mi usídlil v mysli ako červ. Nemohla som ho z nej dostať.

Nosíme darčeky z Bistra do bytu. Pomáha nám nízka blondínka Sandra, ale aj tmavovlasá suseda Nika, ktorej vývar ma postavil na nohy. Vždy cez víkend, keď má doma partnera, ktorý ochotne stráži dvojčatá, Nika príde na poobednú kávu a koláč.

Konečne si všetky sadneme do žltých kresiel kúsok od veľkej spoločnej knižnice, kam obyvatelia Makov zvyknú dávať prečítané knihy a požičiavajú si tie, ktoré ešte nečítali.

Som vášnivá knihomol'ka, a keď sme sa sem nast'ahovali a Val otvorila Bistro, nadhodila som myšlienku o spoločných knihách a vytvorení našej vlastnej knižnice. Nápad sa ujal a teraz máme v zbierke už viac ako štyristo kníh.

Sandra nám prinesie kávy. Mne kapučíno a babám

karamelové latté. Okrem nášho sú v Bistre obsadené dva stoly. Zákazníkov nepoznám, obyvatelia Makov asi trávajú nedeľu s rodinami alebo dospávajú ťažkú noc. Aj ja by som najradšej vylihovala v posteli a liečila si zmätok v hlave, no musím sekať dobrotu, aby mi Val odpustila včerajší cirkus. A to nevie všetko. Ešteže sa väčšina šou stala po odchode detí a našich rodičov.

„Ty si bola ako neriadená strela. Nikdy som si nemyslela, že sa dá tancovať Makarena na pesničku Diridonda,“ smeje sa Nika. „A vieš, ako si každému vysvetľovala tú sukňu? Vraj to tak dopadne, keď sa za splnu mesiaca pária mačky s jednorožcami.“

„To sa na mňa podobá,“ smejem sa s ňou.

„Ja som najprv netušila, prečo si zdrhla,“ Val sa chytí za hlavu. „Tie gaťky si zabila,“ rehoce sa, aj keď vyzerá, že súrne potrebuje spánok.

Odfrknem si a mávnem rukou. „Kultúrna vložka zadarmo, hádam sa nechceš sťažovať. Každý ľúbi drámy.“

„Čo si, bola si svetová. Atrakcia večera... Teda až po Val,“ dodá rýchlo Nika. Sandra nám akurát ku káve servíruje zostatky torty, ktorú som vlastne ani neochutnala.

„To ona za to môže.“ Ukážem prstom na Val, kvôli čomu nadvihne obočie. „Netvár sa ako neviniatko. Musela si vedieť, že ti kostým bude malý, keď si ho objednávala z tej stránky.“

„Vieš, ako je to s čínskymi veľkosťami. Pomer – jedna Val ku dvom a pol aziatkám. Môžem za to, že nedávajú na stránky správne rozmery? Ja mám *asymetrickú* postavu.“

„Asi meter vysoká, asi meter široká,“ poviem znu-dene. Túto hlášku si ide Val už pár rokov a začína mi to liezť hore krkom.

Uškrnie sa na mňa, vidličkou pichne do torty a vy-chutná si sústo. Slastne si povzdychne a zavrie oči. „Ne-bíčko v papuľke, a to konkurenciu často nechválím.“

„Ako by to vyzeralo, keby si si vlastnú tortu piek-la sama?“ Nadvihnem obočie a konečne ochutnám. Je fakt dobrá, ovocná s pribináčikovým krémom.

Nika s Val debatujú o včerajšku, zabávajú sa a na-koniec sa obrátia na mňa s otázkou, kto bol ten záhad-ný muž v kostýme Batmana, s ktorým som chvíľu tan-covala (a potom zmizla). Val sa ma na neho spýtala zatiaľ len raz, no odvieďla som jej pozornosť inam. Po-trebovala som si premyslieť, či si to chcem nechať pre seba, alebo sa jej chcem zveriť.

Sestra je odo mňa staršia o štrnásť rokov. Naši sa so mnou veľmi neponáhľali a generačný rozdiel medzi mnou a Val je občas dosť citelný.

Aj teraz sa bojím, ako zareaguje, preto najprv spus-tím o amatérskej veštbe tety Milenky, aby som trošku odľahčila situáciu a pripravila si pôdu na priznanie.

„Ale to sú len báhorky,“ mávne rukou Nika. „Mne kedysi vyveštili, že budem mať tri deti a budem na ne sama.“

„Ak k tým dvom prirátaš aj Mareka, dieťa tvojej svokry, tak sa netrafili až tak vedľa,“ rypne si do nej Val.

Nika vyvalí modré oči, ktoré má beztak veľké, a to nehovorím o jej mihalniciach až po obočie. „To nebo-lo pekné... Ale, sakra, máš pravdu.“

Zízame na seba s úškrnom, keď sa Nika obráti na mňa. „Takže?“

„Takže som včera popustila uzdu fantázii a nechala sa uniesť. S Batmanom sme tancovali,“ vravím a stíšim hlas. Nepotrebujem publikum. Baby sa ku mne naklonia a zvedavo ma prepaľujú pohľadmi, hladné po informáciách. To mi dodá odvahy.

„Bozkávali sme sa,“ vyslovím, na čo Nika zhíkne a tvári sa, akoby práve sledovala obľúbenú tureckú telenovelu. Nakloním sa k nim ešte bližšie a pošepkám. „A spali sme spolu.“ To zhíkne aj Val a ústa si prikryje rukou.

„Čože? Veď ste sa sotva spoznali,“ zalamentuje okamžite. „Preboha!“

„Hej, nesúď ma! Proste sa to stalo.“ Krčím pleciami aj nos. Presne takú reakciu som očakávala.

Sama netuším, či som zo svojho konania pobúrená, alebo nie, no viem, že si nebudem zbytočne vyčítat' nič, čo už nezmením.

Nika sa zarehoce. „Ty sa nezdáš, cica.“

Val ma chytí za ruku. „Povedz, prosím, že ste použili ochranu.“

Nebola som si tým síce na sto percent istá, no hmlisto si spomínam, že som mu podávala kondóm s detinskou básničkou: *Ak ti stojí ako statív, tak si nasad' prezervatív.* Po tej pripomienke mi hanba strelí jednu výchovnú facuku. Dúfam, že som okrem toho neperlila ako minerálka. Mám to totiž vo zvyku.

Na otázku Val len prikývnem, toto tajomstvo som nemusela zdieľať. Vôbec sa mi neuľavilo. Práve naopak, iba čo priznanie spustilo vlnu otázok.

Ako sa volá?

Aký je?

Koľko má rokov?

Je to niekto od nás?

Cudzinec?

Stretnete sa ešte?

„Neviem,“ vyslovím úprimne.

„Ako to, že nevieš?“ Val od stresu zhltnie celú porciu torty a nenápadne k sebe ťahá po stole aj môj tanierik. Dnes má očividne bodovú diétu – zbodne všetko, čo vidí.

„Viete... v tej maske som sa cítila iná. Odvážna, nespútaná, možno aj sexi, čo ja viem. Jednoducho som nechcela pokaziť to čaro, a preto som zakázala dať masku dole aj jemu. Hoci teraz... možno by som rada vedela, kto to bol.“ Zasnene pozriem na knižnicu, pričom si uvedomím, že zízam na erotickú beletriu. Rýchlo sa spamätám.

„Takže si vôbec nevidela jeho tvár?“ dychtí po informáciách Nika.

Pokrútim hlavou a zamyslím sa. „Videla som len jeho oči. Mal ich hnedé, hlboké. Bol vysoký a stavaný, ale to mohlo byť tým kostýmom. No a ešte brada. Mal dlhú bradu a pri bozkávaní tak príjemne štekľila,“ zasmejem sa.

Val je bledá ako stena. Úspešne dojedá moju tortu a netvári sa, že by mala výčitky.

„To je romantické,“ zašveholí Nika a vzdychne si. „Kiežby som aj ja s mojím Marekom zažila znovu takú iskrú...“ Opäť si vzdychne, no o čosi smutnejšie.

„Romantické? Vám preskočilo. Hocičo sa mohlo

stat'. Ak to nebol nikto z Makov, riskovala si. Uvedomuješ si to? Po svete behá kopec psychopátov a... No mne je zle.“ Val odsunie tanier a mierne sa mračí.

A je to tu. Výčitky prvýkrát...

„Nepovedala som, že nebol z Makov!“ Mračím sa tiež. Kazí mi motýliky v bruchu. A možno sú to len rozbúrené črevá po opijáši.

„Tak kto z našich to bol?“ skúša ma.

„Predstavujem si ho ako charizmatického a silného muža so správnymi hodnotami a s neprehliadnutelným šarmom,“ zasnívam sa nahlas. „Hm, Erik Budinský zo štvorky?“ napadne mi odrazu. Jasné! Mladý, vysoký, brada... Áno! On má predsa bradu! To by nakoniec nebolo také zlé.

„Tak po prvé, má modré oči, po druhé, pred tromi dňami išiel na jazykový pobyt do zahraničia,“ vytrhne mi eso z rukáva sestra.

Zahryznem si do pery a zakľajem v mysli.

Kto by to teda mohol byť?

„Daniel,“ tresnem zúfalo. Lenže náš sexi veterinár nemá bradu, čo mi ihneď veľkodušne pripomenie Nika. Tiež ho má v hľadáčiku, hoci sa tvári ako celkom spokojne zadaná matka skoro trojročných dvojčiat.

Podopriem si hlavu a zízam do prázdnej šálky od kapučína. Premýšľam o všetkých chlapcoch či mužoch s potrebnými atribútmi z Makov, no na nič neprihádzam. Ignorujem fakt, že tu majú bradu traja postarší ženáči, lebo to nepripadá do úvahy.

„No vidíš. Mala som pravdu,“ vysloví Val. Tá veta sa mi zasekne v mozgu a prehráva sa v slučke dookola. *Mala som pravdu, mala som pravdu...* Neznášam tie

slová. „Je to niekto zvonka, určite. Ani si nepamätám, že by mi nejaký Batman gratuloval...“ Spustí monológ o nebezpečenstve známostí na jednu noc, no veľmi nevnímam.

Pri toaletách kúsok od nás nastane hurhaj. Sandra sa s niekým dohaduje a ten niekto pritiahne moju pozornosť. Vysoký, zavalité brucho, hnedé hlboké oči a hustá brada.

Boris Kráľ, synovec a spolubývajúci recepčnej Milenky.

Úplne som naňho zabudla.

Na sebe má tričko s obrázkom Toma a Jerryho obopínajúce jeho guľaté bruško, rozopnutú károvanú košeľu červenej farby, kaki kapsáče a čerešnička na koniec – má na sebe ľadvinku.

Nie, nie, nie.

Boris nie!

„Prečo chodíš na záchod sem, preboha?“ reve Sandra. Odrazu ju napne na vracanie a dvere od toaliet rýchlo zavrie.

Boris sa len usmieva ako slniečko na hnoji a niečo jej pokojne vysvetľuje.

Stôl bližšie k toaletám sa sťažuje na smrad, Sandra uteká za bar po osviežovač a Boris si nás všimne. Zamáva nám a na mňa žmurkne.

Tie oči... Sakra!

Val s Niki na mňa pozrú s úškrnom.

„Tuším sme našli Batmana.“